

и по собственитѣ си топографически и климатически свойства.

Белгика на сѣверъ, близо край морето, била страна равна, покрита съ гори и прѣсѣчена съ много рѣки и блага, а на югъ — планинска и гориста. Жителитѣ ѝ, спорѣдъ думитѣ на Цезаря, происхождали по вече отъ германцитѣ, които прѣминали Рейнъ и се заселили въ тѣзи страна, като исплдили туземцитѣ. По това ли происхождение отъ германцитѣ или по близкото си съседство съ тѣхъ и по отдалеченността си, напротивъ, отъ римлянитѣ, белгитѣ, чужди на раскоша и наслажденията, били най силния, военствения и храбрія, но и най необразованния и грубия народъ въ Галлия. Най забѣлжителни племена по войната си съ Цезаря били: *моринитѣ* и *первинитѣ* — по брѣга на океана, *суессонитѣ* и *ремитѣ* — на истокъ отъ тѣхъ, *веромандуитѣ* и *беллоуакитѣ* — въ срѣдата между еднитѣ и другитѣ, *левзитѣ* — на истокъ и *медоматрицитѣ* — на западъ отъ вогезскитѣ планини, *верозунитѣ* — по двѣтѣ страни на р. Моза (днесъ Маасъ), *трибокитѣ*, *неметитѣ*, *убиянитѣ* и *батавитѣ* — на лѣвѣя брѣгъ на долния Рейнъ, и на западъ отъ тѣхъ — *менанитѣ* и *адуатикитѣ* или *тунритѣ*.

Келтика била страна хълмиста, съ много равнини и обширни гори. Тѣзи ѝ часть около брѣговетѣ на океана се наричала *Арморика* или *Арморика*: тукъ дѣятелно се извършвало мореплаването и риболовството. Въ Келтика обитавали само едни собствено келтійски племена, каквито имало твърдѣ много. Най забѣлжителни отъ тѣхъ по войната имъ съ Цезаря били: *едуитѣ* или *едуититѣ* и *карнутитѣ* — по цѣлото тѣчение на р. Лигеръ (днесъ Луара), *венетитѣ*, *куриосолитѣ* и *увелитѣ* — по брѣга на океана, отъ устието на

р. Лигеръ до устието на р. Самара (днесъ Соммъ), *сенонитѣ*, *лингонитѣ* и *паризиянитѣ* — по тѣчението на р. Секвана, *боитѣ* и *авлеркитѣ* — вжтрѣ въ страната, *арвернитѣ*, *кадуркитѣ* и *лемовикитѣ* — на сѣверъ отъ Гарумна, и *секванитѣ* и *равракитѣ* — между р. Араръ (днесъ Сона) и срѣдний Рейнъ. Жителитѣ на Келтика, като живѣяли по близо до римлянитѣ, отколкото белгитѣ, и като водили дѣятелна вжтрѣшна търговия, били по богати и по образовани отъ всички други галли и нѣмалѣ дивитѣ и сурови нрави на белгитѣ, при всичко че били народъ сжщо тѣй храбръ.

Най послѣ Аквитания била страна прѣсѣчена съ много рѣки, но не твърдѣ плодородна; въ нея се намирали сжщо гори и планини. Жителитѣ ѝ били часть едноплеменни съ иберийцитѣ или испанцитѣ, и часть келти. И еднитѣ и другитѣ много си приличали съ испанцитѣ. Най забѣлжителни племена отъ тѣхъ по войната си съ Цезаря били: *битуриитѣ*, *ковенитѣ* и *аускитѣ*.

Но въ главнитѣ черти всички въобще галли, спорѣдъ описанието на Цезаря, си приличали по между си. Всички се отличавали съ високъ ръстъ, тѣлесна здравина и сила, способностъ да търпятъ студа, простодушие и извънрѣдна храбростъ. Но родени въ страна влажна и студена, тѣ, както германцитѣ, не понисали горѣщинитѣ и, изнемошавайки отъ тѣхъ, слабѣяли тѣломъ и духомъ. Безъ да се плашатъ отъ никакви опасности, тѣ се бояли отъ трудоветѣ и нѣмалѣ нито твърдостъ, нито търпѣние, необходими за понисанието имъ, били легкомисленни и непостоянни, при сполука били безразсждно смѣли и дързостни, а при несполука падали въ скърбъ и очаяние. Извънрѣдно щестлавни, тѣ обичали да носятъ сжщи дрѣхи